

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2.

2.2. *Stramning af første asyllandsreglen*

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3 (første asyllandsreglen), kan opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, nægtes, såfremt udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller på grund af længerevarende ophold, derboende nære slægtninge eller andre tilsvarende forhold har nærmere tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

Der tages således først stilling til, om en asylansøger kan anses for at været omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og i givet fald træffes dernæst beslutning om, hvorvidt et andet land er nærmest til at give ansøgeren beskyttelse (første asylland).

Der er to betingelser, som begge skal være opfyldt, for at udlændingen kan nægtes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

For det første er det en betingelse, at udlændingen kan opnå beskyttelse i det land, som overvejes anvendt som første asylland. Efter Flygtningenævnets praksis skal det som et minimum være muligt for udlændingen at kunne indrejse og tage lovligt ophold i det pågældende land, ligesom udlændingens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i landet. Som et ufravigeligt mindstekrav i disse sager skal udlændingen være beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet. Dette indebærer, at udlændingen rent faktisk skal være beskyttet mod refoulering, mens det ikke efter Flygtningenævnets praksis er en betingelse, at første asyllandet har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i sin lovgivning. Der henvises nærmere til Flygtningenævnets formandskabs beretning for 1998, kapitel 11.

For det andet er det en betingelse, at udlændingens tilknytning til det land, der overvejes anvendt som første asylland, er større end tilknytningen til Danmark. Har udlændingen i disse tilfælde en familiemæssig tilknytning til Danmark, foretager Flygtningenævnet en konkret vurdering af tilknytningen til Danmark i forhold til tilknytningen til det andet land.

Denne vurdering er særligt kommet til udtryk i sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon, der efter praksis anses for at været omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, fordi de ikke kan vende hjem til deres oprindelige hjemland Palæstina. Efter Flygtningenævnets praksis er statsløse palæstinensere fra Libanon, der er blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, eller efter særloven for statsløse palæstinensere (lov nr. 144 af 3. marts 1992), blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelo-

vens § 7, stk. 1. Begrundelsen herfor er, at en statsløs palæstinenser fra Libanon, der – på andet grundlag end udlændingelovens § 7 – er blevet meddelt opholdstilladelse og dermed har fået et retskrav på opholdstilladelse i Danmark, ikke (længere) kan anses for at have Libanon som første asylland, også selvom den pågældende ville kunne opnå beskyttelse i Libanon. Der henvises nærmere til Flygtningenævnets formandskabs beretning for 1999, kapitel 9.

Som nævnt skal der fremover alene gives opholdstilladelse til asylansøgere, der efter internationale konventioner har krav på beskyttelse i Danmark.

Det er ikke et krav efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, at der i sager, hvor en udlænding må antages at kunne opnå beskyttelse i et andet land, skal foretages en vurdering af, om et andet land er nærmere end Danmark til at yde beskyttelse til en udlænding, der opfylder betingelserne for konventions- eller beskyttelsesstatus.

Det foreslås derfor, at det fremover alene skal være en betingelse for at nægte opholdstilladelse under henvisning til et første asylland, at udlændingen enten har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2.

2.3. *Afskaffelse af muligheden for at ansøge om asyl fra danske repræsentationer i udlandet*

Efter udlændingelovens § 7, stk. 4, har en udlænding, der må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, men som ikke befinder sig her i landet, krav på opholdstilladelse i Danmark, såfremt Danmark på grund af udlændingens tidligere længerevarende lovlige ophold her i landet, herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

Bestemmelsen giver mulighed for, at udlændinge kan ansøge om asyl i Danmark fra en dansk diplomatisk eller konsular repræsentation i udlandet. Det er efter udlændingelovens § 7, stk. 4, en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og at Danmark er nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

Der blev i 2000 meddelt opholdstilladelse til 56 personer efter udlændingelovens § 7, stk. 4. En foreløbig opgørelse fra Udlændingestyrelsen viser, at der i 2001 blev meddelt opholdstilladelse til 75 personer efter bestemmelsen. I 2000 registrerede Udlændingestyrelsen 2.658 ansøgninger indgivet på en dansk repræsentation i udlandet efter udlændingelovens § 7,